

தெவிட்டாத தீநக்துறள்

—: நான்காம் பகுதி :—

உரையாசிரியர் :

புலவர் சுந்தர சண்முகனார்

புலவர் பெருமான் புகழரை :

“பலர், மதம், சாதி, கடவுள், அரசியற்கொள்கை முதலிய சகதிகளையே குறள் மணிக்கு மெருகிடுவதாக நினைத்துப் பூசி மாசுபடுத்தி வந்தனர். தங்கள் புத்துரை, மணியைத் தூய்மை கெடாதபடி எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இது தமிழ்த்தொண்டே.”

புலவர் கு. நா. கிருட்டிணமூர்த்தி,
குலசேகரப்பட்டினம் (திருச்செந்தூர்)-10-12-58

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்
புதுச்சேரி

19-12-58]

[விலை 15 புதுக்காசு.

பதிப்புரை

“தெவிட்டாத திருக்குறள்” வரிசையிலே நான்காவது நூல் வருகின்றது. பாராட்டுக்கள் எழுதியனுப்பிய அன்பர்கட்கும், நூற்றுக்கணக்கில் தருவிக்கும் அன்பர்கட்கும், இன்னும் எல்லோர்க்கும் மிகவும் நன்றி. எங்கள் வெளியீட்டின் மேலட்டை வண்ண ஓவியத்துடன் திகழவேண்டுமென விரும்புகின்றனர் சிலர். அதனால் பொருட்செலவு மிக, நூலின் விலை ஏறநேரிடும். நல்ல கருத்துக்கள் பரவவேண்டும் என்பதற்காக ஆசிரியர் பயன் கருதாது எழுதியளிக்க, அடக்க விலைக்கு நூல் தரப் படுகிறது. ஆயினும் முயல்வோம். எங்கள் நூலைக் கற்பவர், மேலும் பலர் வாங்கிப்படிக்கச் செய்யின், அது திருக்குறள் பரவச் செய்யும் பெரும் பணியாகும். வள்ளுவன் குறளை வாரி வழங்குக !

சிங்கார குமரேசன், பதிப்பக உரிமையாளர்.

ஆசிரியரின் பிறநூல்களுட் சில :

1. வீடும் விளக்தும் ந. 1-25 ந. பை
2. எழுத்தாளர் துணைவன் „ 1-25 „
3. சேந்தமிழாற்றுப்படை „ 0-50 „

(அரசினரால் நூல் நிலைய அங்கீகாரம் பெற்றவை).

“தமிழ் நூற்களில் தைத்திங்கள்”

(ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி நூல்)

ஆசிரியர்: புலவர் சுந்தர சண்முகனார்

இப்படி ஒரு நூல் இதுவரையும் வந்ததில்லை யல்லவா? தைத்திங்களில்தானே தமிழர்தம் ஆண்டு தொடங்குகிறது? தமிழ் விழா நடைபெறுகிறது? இத்தகு அமிழ்த ஆரவாரத்தினை உடைய தைத் திங்களைப் பற்றிப் பழந்தமிழ் நூற்கள் பகருங் கருத்துக்களோடு, இக்கால அறிவியல் கருத்துக்களையும் இணைத்து ஆராய்ந்து விளக்குகிறது இந்நூல்.

இந்நூலால், பழங்காலப் பழக்கவழக்கங்களையும் பலதுறை நூற்கருத்துக்களையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உள்ளங்கையத்தனை “புத்தாண்டு வாழ்த்து” அட்டையினை நீங்கள் நான்கணுவுக்கு வாங்குகிறீர்கள்! சுமார் 24 பக்கம் கொண்ட இந்த ஆராய்ச்சி நூலை அதே விலைக்குப் பெறலாம்; பலர்க்கும் அனுப்பலாம். உங்கள் பெயரைப் பொறிக்க நூலில் வாய்ப்பு அளிக் கப்பட்டுள்ளது.

விலை விவரம்:-ஒன்று 4 அணா. கழிவு நான்கில் ஒரு பங்கு. அனுப்பும் செலவும் 'மணியார்டர்' செலவும் இனாம். முன்பணம் அனுப்புவோர்க்கே கிடைக்கும். தேவைக்கு இப்போதே பணம் தந்து பதிந்து கொள்ளுங்கள்!

அமைச்சர், பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.

சந்தானம் பிரின்டிங்ஓர்க்ஸ், புதுவை.

காமத்துப்பால்

களவியல் — தகையணங்குறுத்தல்

4. உயிர் உண்ணும் தோற்றம்

(தெளிவுரை) பெண் தன்மையுடைய இப்பேதைக்குக் கண்கள், கண்ணுக்குரிய கண்ணோட்டம் இன்றி, எதிர் மாறாக, பார்த்தவரது உயிரைத் தொலைக்கும் பார்வையுடையனவாய் உள்ளன.

“கண்டா ருயிருண்ணுந் தோற்றத்தாற் பெண்டகைப் பேதைக் கமர்த்தன கண்”

(பதவுரை) பெண்தகை = (உருவத்தால்) பெண் தன்மை பெற்றுள்ள, பேதைக்கு = இந்தப் பேதைப் பெண்ணுக்கு, கண் = கண்களானவை, கண்டார் = பார்த்தவரது, உயிர் உண்ணும் தோற்றத்தால் = உயிரைத் தொலைக்கும் பார்வையைப் பெற்றிருப்பதால், அமர்த்தன = (கண்ணுக்கு இருக்க வேண்டிய தன்மையின்றி) எதிர்மாறாய் உள்ளன. (தோற்றம் = பார்வை; பெண்டகை = பெண்தகை = பெண்தன்மை; பேதை = அறியாத இளம்பேதைப் பெண்; அமர்த்தல் = மாறுபடுதல், அமர்த்தன = மாறுபட்டாயுள்ளன.)

(மணக்குடவர் உரை) தன்மைக் கண்டவர்கள் உயிரையுண்ணும் தோற்றத்தாலே, பெண்தகைமையையுடைய பேதைக் கொத்தன கண்கள்.

(பரிமேலழகர் உரை) பெண்டகையை யுடைய விப்பேதைக்கு உளவாய் கண்கள், தன்மைக்கண்டா ருயிருண்ணுந் தோற்றத்துடனே கூடி அமர்த்திருந்தன.

(ஆராய்ச்சி விரிவுரை) உயிர் உண்ணல் என்றால் உயிரைப் போக்குதல் — தொலைத்தல். இந்தப் பொருள் எந்த அகராதியில் உள்ளது? வேண்டியதில்லை—பணம் போட்டு வாங்கிய எந்த அகராதியும் இங்கு வேண்டிய தில்லை. மக்கள் அகராதியில் இதனைக் காணலாம்; அதாவது, மக்களது பேச்சு வழக்கில் இதனைக் காணலாம். ஒருவன் ஒரு பொருளைத் தொலைத்து விட்டால், “அதைத் தொலைச்சு வாயில் போட்டுக் கொண்டாயா” என்று பெரியவர்கள் அவனைக் கண்டிப்பதை நாம் அறிவோம், வாயில் போட்டுக் கொள்ளலும் உண்ணலும் ஒன்றுதானே! இன்னும் சிலர் தம் எதிரியைக் குறிப்பிட்டு, “அவன் என்னை என்ன செய்து விடுவான்? சாப்பிட்டு விடுவானோ?” அப்படியே எடுத்து விழுங்கி விடுவானோ?” என்று காய் வதும் உண்டல்லவா? எனவே, உண்ணல், வாயில் போட்டுக் கொள்ளல், சாப்பிடுதல், விழுங்கல் என்னும் சொற்கள், தொலைத்தல்—அழித்தல் என்னும் பொருள் தருவதை நோக்குக. இச் சொல் வழக்கு மக்களது பேச்சில் எவ்வாறு புகுந்தது? எப்போது புகுந்தது? மிக மிகப்பழங் காலத்தில் உயிரைத் தொலைத்துத்தானே உண்டார்கள்? அதாவது, மக்கள் வேட்டையாடித்தானே உண்டார்கள்? மக்களுக்கு மக்கள் கொன்றும் உண்டார்களாம். பின்னரே பயிர்த்தொழில் வளர்ந்தது? இப்போதும், மக்கள் விலங்குமுதலியவற்றையும், விலங்குமுதலியனவும் பிறவற்றையும் உயிர் போக்கி உண்ணல் நடைபெறு கிறதே! இந்த அடிப்படையில் அன்று தொட்டு எழுந்தது தான் இச் சொல் வழக்கு!

அடுத்து, இக் குறளில், ‘தோற்றம்’ என்றால் பார்வை என்பது பொருள். “இப்பொழுதெல்லாம் எனக்குத் தோற்றம் சரியாய்ப் புலப்படுவதில்லை” என்று கிழங்கன் முனுமுனுப்பதை நாம் கேட்கின்றோம் அல்லவா? பார்வை என்ற பொருளில்தானே தோற்றம் என்று சொல்கின்றனர் வயதானவர்கள்.

வள்ளுவர், மற்றோரிடத்தில் ‘கண்ணோட்டம்’ என்னும் தலைப்பில், கண்ணைப் பற்றிப் பத்துக் குறள்கள் இயற்றியுள்ளார். அங்கே, இனிய பார்வை — இரக்கப் பார்வை, அன்புப் பார்வை—அருள் பார்வை உடையது தான் கண் எனப்படும்; கண் என்றால் கண்ணோட்டம் அதாவது இரக்கம் என்றெல்லாம் கருத்தமைத்து வைத்துள்ளார். உலக வழக்கில் கூட, ‘உனக்குக் கண் இல்லையா?’ என்கின்றனரே! கண் இல்லையா என்றால் இரக்கம் இல்லையா என்பதுதானே பொருள்!

உண்மை நிலைமை இப்படி யிருக்க, இந்தப் பேதைப் பெண்ணின் கண்களோ, இயற்கைக்கு எதிர் மாறியுள்ளன—அதாவது—பார்த்தவரது உயிரைப் பருகுகின்றன. இதுதான் இக்குறளின் கருத்து. இதனால் இன்னுஞ் சில நயங்கள் இருக்கின்றன:

இவளோ பெண் தகைப் பேதையாவாள். பெண் தகை என்றால் பெண் தன்மை—அதாவது விரும்புதற்குரிய தன்மை — அன்புக்குரிய தன்மை. அன்பு என்னும் பண்பு இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கொலை புரியும் வன்பு உள்ளதே! இது இயற்கைக்கு மாறுதானே?

மேலும், பேதை என்றால், ஒன்றும் அறியாத இளஞ் சிறுமி என்பது பொருள். பெண்களின் பருவ நிலையை ஏழாகப் பிரித்துள்ளனர் ஆன்றோர். பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பன அவை. இவற்றுள் பேதைதான் முன் நிலை. ஐந்து வயதுக்குமேல் ஏழு வயது வரையும் பேதைப் பருவம் எனக் கணக்குஞ் செய்துள்ளனர். எனவே, பேதை என்பவள் ஒன்றும் அறியாத இளஞ் சிறுமி என்பது இப்போது நன்கு விளங்குமே! பேதை என்பதற்கு அறியாமை என்ற பொருளும் உண்டு. இனி குறளுக்கு வருவோம். “இவள்

பார்வைக்கு ஒன்றும் அறியாத இளஞ்சிறுமி போல் காணப்படுகிறாள். (இவள், உண்மையில், ஏழு வயது நிரம்பாத இளஞ் சிறுமியல்லள். இளம் பெண் என்பதை அறிவிக்கும் ஒரு சுற்பனையே.) ஆனால். அவள் பார்வையிலோ கொலைக் கொடுமை இருக்கிறதே! இஃதென்ன வியப்பு! இயற்கைக்கு மாறாயுள்ளதே! இவ்வாறெல்லாம் இக்குறளுக்குப் பொருள் நயம் உரைத்துக் கொள்க,

கண் பார்வையின் கொடுமை படிப்படியாக மிகுகிறது. இக்குறளுக்கு முன்முன் குறளில் கண்ணோக்கை, அணங்கு படைகொண்டு வந்து தாக்குவதாகப் புனைந்தார் (வருணித் தார்); முன் குறளில் எமனென எடுத்தோதினார்; இக்குறளிலோ கண்டவரது உயிரை உண்ணுவதாக உரைத்துள்ளார். படைகொண்டு தாக்குங்காலும், படை உடம்போடு தொடர்பு கொண்டால்தான் உயிர் போகும்; எமன் உயிரைப் பிடிக்க வந்தாலும், அருகேவந்து ஏதோ (பாசக்) கயிற்றை வீசி எறிந்து கட்டி யிழுப்பதாகக் கதையளப்பது வழக்கம். ஆனால் இவள் கண் பார்வையோ படையையும் எமனையும் மிஞ்சிவிட்டது. அருகே வராமலேயே, உடம்போடு தொடர்பு கொள்ளாமலேயே, தொலைவிலே இருக்கும் போதே, கண்ணால் பார்த்த அளவிலேயே உயிரைக் கொல்லுகிறதே! என்ன கொடுமை! எவ்வளவு கொடுமை! இதைத்தான் “கண்டார் உயிர் உண்ணும் தோற்றம்” என்று சுற்பனை செய்தார் ஆசிரியர். என்ன அழகு! என்ன அழகு! அணுவுக்குள் ஆழ்கடல் என்பது திருக்குறளுக்கு முழுக்க முழுக்கப் பொருந்தும்!

5. கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ

(தெளிவுரை) இப்பெண்ணின் கண் நோக்கு, கூற்று வனது கொலைத் தொழில் உடையதா? அல்லது, கண்ணுக்குரிய கண்ணோட்டம் பெற்றதா? அல்லது, மானினது

மருண்ட பார்வை உடையதா? என்று கேட்டால், இம் மூன்று தன்மைகளையுமே கலந்து பெற்றிருக்கிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

“கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம் மூன்று முடைத்து”

(பதவுரை) மடவரல் நோக்கம் = இந்த இளம் பெண்ணின் கண்பார்வை, கூற்றமோ = (என்னைக் கொல்வது போல் பார்ப்பதால்) எமப் பார்வையோ? கண்ணோ = (ஒவ்வொரு நேரம் என்னை உள்ளன்போடு பார்ப்பதுபோல் தெரிவதால்) உண்மையான கண்பார்வைதானோ? அல்லது, பிணையோ = (சிலநேரம் மருண்டு மருண்டு மிரண்டு மிரண்டு பார்ப்பதால்) பெண்மாளின் பார்வைதானோ? (இல்லை யில்லை) இம்மூன்றும் உடைத்து = இந்த மூன்று தன்மைகளையுமே ஒருங்கு கலந்து பெற்றுள்ளது.

(கூற்றம்-எமன்; பிணை-பெண்மான்; மடவரல்-இளம் பெண்,)

(மணக்குடவருரை) கொடுமைசெய்தலால் கூற்றமோ? ஒடுதலால் கண்ணோ? வெருவுதலால் மாணோ? மடவரலே! நினது நோக்கம் இம்மூன்று பகுதியையும் உடைத்து.

(பரிமேலழகருரை) என்னை வருத்துதலுடைமையாற் கூற்றமோ? என்மேலோடுதலுடைமையாற் கண்ணோ? இயல்பாக வெருவுதலுடைமையாற் பிணையோ? அறிகின்றி லேன். இம்மடவரல் கண்களினோக்கம் இம்மூன்றன் தன்மையை முடைத்தாயிராநின்றது.

(விரிவுரை) அவளது கண்பார்வை தன்னை வருத்திய தால் கூற்றமோ என்றான் அவன். சிலநேரம் அன்போடு ஆசையோடு பார்ப்பதாகப் பட்டதால் உண்மையான

கண்ணோ என்றான். வெளியிடத்திலே புதிய ஆண்மகனைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட நாணத்தோடும் அச்சத்தோடும், சுழல் விளக்குபோல் மேலுங் கீழும் சுற்றிச் சுழற்றி மிரண்டு மிரண்டும் பார்ப்பதால், மருண்டு மருண்டு பார்த்தோடும் மான் பிணையோ என்றான். இவற்றுள் எந்த ஒன்றாகத் துணிந்து கூறுவது? நேரத்துக்கு ஒரு நிறமளிக்கும் 'வெல்வெட்' (Velvet) பட்டுத் துணியைப்போல, நேரத்துக்கு ஒரு குணம் தெரிகிறது. எனவே, அவளது கண் பார்வையில் மூன்று தன்மைகளுமே ஒருங்கு அமைந்திருப்பதாக உரைத்தான் அவன்.

இங்கே யானை பார்த்த குருடர்கள் கதை நினைவிற்கு வருகிறது. வாலையுமட்டும் தடவிப்பார்த்த குருடன், 'யானை விளக்குமாறுபோல் இருக்கிறது' என்றானும். காலை மட்டும் தடவிப் பார்த்த குருடன் 'யானை உரல்போல் இருக்கிறது' என்றானும். காதையுமட்டும் தடவிப்பார்த்த குருடன் 'யானை முறம்போல் இருக்கிறது' என்றானும். தும்பிக்கையை மட்டும் தடவிப்பார்த்த குருடன் 'யானை உலக்கைபோல் இருக்கிறது' என்றானும். ஆனால், இந்த ஒவ்வொன்றும் மட்டும் யானையாகாதே! இத்துணையும் யானையிடம் உள்ளன. இது போலவே, அம்மூன்று தன்மைகளும் அவளது கண் பார்வையில் உள்ளன.

இந்தக்குறளில் 'சுருதி' கொஞ்சம் இறங்கியிருக்கிறது. கொலை நோக்கோடு ஏதோ குறிப்பு நோக்கும் கலந்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? ஆம்; பின்னர் திருமணம் புரிந்துகொள்பவர்களாயிற்றே!

வொருட்பால்

அரசியல்—இறைமாட்சி

4. நீங்கா நிலன் ஆள்பவற்கு

“ தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும்
நீங்கா நிலஞ் பவற்கு ”

(பதவுரை) தூங்காமை = சோம்பல் கொள்ளாமை
யும், கல்வி = சிறந்த கல்வி உடைமையும், துணிவுடைமை =
நல்ல துணிச்சல் உடைமையும் ஆகிய, இம்முன்றும் =
இந்த மூன்று பண்புகளும், நிலன் ஆள்பவற்கு = நாடா
ளும் வேந்தனுக்கு, நீங்கா = நீங்காது இருக்கவேண்டியவை
யாகும், (தூங்குதல்—சோம்புதல், தூங்காமை—சோம்பல்
கொள்ளாமை; நிலன்—நிலம்—நாடு.)

(மணக்குடவர் உரை) மடியின்மையும் கல்வியுடைமை
யும் ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து துணிதலுடைமையும் என்று
சொல்லப்பட்ட இம் மூன்றும் பூமியை யாள்பவனுக்கு நீங்
காமல் வேண்டும்

(பரிமேலழகர் உரை) நிலத்தினை யாளுந் திருவுடை
யாற்கு அக்காரியங்களில் விரைவுடைமையும் அவை யறி
தற்கேற்ற கல்வி யுடைமையும் ஆண்மையுடைமையுமாகிய
இம் மூன்று குணமும் ஒருகாலும் நீங்கா.

(விரிவுரை) தூங்காமை, கல்வி, துணிவு என்னும்
மூன்றும் இல்லாத சோம்பேறி மடக் கோழை எவ்வாறு
நாடாள முடியும்? வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தால்
தெரியுமே!

இங்கே தூங்காமை என்பது, கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்குவதைத் தடுக்கவில்லை. தூங்காமல் இருக்க முடியுமா? சோம்பல் இன்றி, விறு விறுப்பும் சுறு சுறுப்பும் விரைவும் வேகமும் உடைத்தாயிருத்தல் என்பதுதான் இங்கே பொருள். உலகில் ஒருவர் விரைந்து வேலை செய்யாமல் மெள்ளச் செய்வாராயின், 'அலுவலகத்தில் அவர் தூங்குகிறார்' என்று 'கேலி' பேசுவது வழக்கம். உண்மையில் அவர் அலுவலகத்தில் படுத்தா தூங்குகிறார்? அவர் படுத்துத் தூங்கவும் இல்லை, நாற்காலியில் சாய்ந்த படித் தூங்கவும் இல்லை. விழித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். அவர் அவ்வளவு வேகமாக — அதாவது ஆமை வேகத்தில் வேலை பார்க்கிறார் என்பதுதான் இதற்குப் பொருள். உண்மையில் உறங்கியே விடுகின்ற ஒரு சில (ஊக்கக்காரர்களால்தான், இல்லை யில்லை) தூக்கக்காரர்களால்தான் இந்தப் பொல்லாத 'விருது' எல்லார்க்கும் ஏற்பட்டது போலும்! இங்கேயும் இதே கருத்துத்தான்!

ஆகவே, ஆளும் அரசனுக்குச் சுறு சுறுப்பு வேண்டும், எதையும் உரிய காலத்தில் விரைந்து முடிக்க வேண்டும். "உயிர் போன பிறகு தண்ணீர் கொண்டுவந்து என்ன பயன்?" "இராசா சிங்காரிப்பதற்குள் பட்டணம் பறி போய் விட்டது" என்னும் பழமொழி இத்தகைய துப்புக்கெட்ட 'தூங்கு முஞ்சி' ஆட்சியாளர்களுக்காகவே எழுந்தது.

இங்கே தூங்காமை என்பதற்கு இன்னொரு பொருளும் இயம்பலாம். அதாவது, எதிலும் எப்போதும் கண்ணும் கருத்துமாய், கவனமாய், விழிப்புடன் இருத்தல் என்பதே அப்பொருள், அதாவது ஏமாந்து போகாதிருத்தல் என்பது பொருள். உலக வழக்கில், தன் உடைமையைப் பிறர்பால் இழந்த ஒருவனை நோக்கி, 'நீ தூங்கிக் கொண்டிருந்தாய்; அதனால் அவன் அடித்துக்கொண்டு

போய் விட்டான்' என்று கூறுவது வழக்கம். இவன் ஒன்றும் தூங்கவில்லை, கவன மின்றி இருந்தான்; அதனால் ஏமாந்து போனான். அவ்வளவுதான். இங்கும் அதே கருத்துத்தான்.

அக்காலத்தில் ஊருக்கு ஊர் அரசர்கள் இருந்தனர். தூங்குபவனது ஆட்சியை அடுத்தவன் தட்டிக்கொண்டு போய் விடுவான். அதனால் அரசர்கள் எப்போதும் விழிப்புடன் இருத்தல் வேண்டும். அரசர் இல்லாத இக்காலத்திலோ—அதாவது, கட்சிக்காரர்கள் ஆளுகின்ற இக்காலத்திலோ, ஆளுங்கட்சிக்காரன் தூங்கினால், அயல்கட்சிக்காரன் பதவியைப் பறித்துக்கொள்வான். அதனாலேயே ஒவ்வொரு கட்சிக்காரரும் கண்ணுக்கு விளக்கெண்ணெய் போட்டுக் கொண்டு விழிப்புடன் இருப்பது வழக்கம். அதுகிடக்க! பாராண்ட பழந்தமிழ் மன்னரின் பரம்பரை எங்கே? எங்கே?? ஐரோப்பியர்களின் வருகைக்கு முன்பே அது அழிந்து ஒழிந்து விட்டதே! அந்தோ ஐயோ, அது அழிந்து ஒழிந்து விட்டதே! ஏன், என்ன காரணம்? பிற்காலத்தமிழ் மன்னரின் பெருந்தூக்கமே! ஆமாம், பெருந் தூக்கமே! எனவே, இனியேனும் தமிழர்கள் உறக்கத்தினின்று விழித்தெழுவார்களாக!

அடுத்து, ஆள்பவனுக்குக் 'கல்வி' வேண்டும். எல்லோருக்குமே கட்டாயக்கல்வி வற்புறுத்தப்படுகின்ற இக்காலத்தில், அரசனுக்குக் கல்வி வேண்டும் என்பதைப் பற்றி அவ்வளவாகப் பேச வேண்டியதில்லை. பழந்தமிழ் மன்னர் பலர் பல்கலைப் புலவர்களாகத் திகழ்ந்தமையைப் பழைய நூற்களே பறைசாற்றுகின்றன அல்லவா? இக்காலத்தில் அரசாள்பவர் எந்தக் கல்வி பெறாவிடிலும் அரசியல் கல்வியாவது பெறுவார்களாக! வள்ளுவரின் பொருட்பாலைப் படித்தால்கூடப் போதுமே!

அடுத்தபடியாக, ஆள்பவனுக்குத் 'துணிவுடைமை' வேண்டும், துணிவு என்பதற்கு, தைரியம் என்றும், துணிதல்

அதாவது தீர்மானித்து ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு வருதல் என்றும் இரு பொருள் கூறலாம். இவ்விரண்டு கருத்துக்களுமே ஏறக்குறைய ஒன்றே டொன்று தொடர்புடையனவே! தைரியம் உடையவன்தானே எதிலும் திட்டவட்டமான ஒரு முடிவுக்கு விரைந்து வருவான்? இல்லாதவன், வண்டைக்காய் போல் 'வழ வழா' 'குழ குழா' என்று வளர்த்திக் குட்டை குழப்புவான். இப்படி யிருந்தால் அரசாங்கத்தில் எந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்ற முடியும்? தீர்மானத்தை ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டே போக வேண்டியதுதான். அப்புறம் நாடு, நட்டாற்றில் அவிழ்த்து விட்ட கட்டுமரந்தான்! இப்போது புரியுமே இக்குறட்கருத்து!

5. மான முடையது அரசு

(தெளிவுரை) அறநெறி வழுவாமலும், தீமைகளைக் களைந்தும், வீரங்குன்றாதும் மானத்துடன் விளங்குபவனே அரசன்.

“ அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மான முடைய தரசு ”

(பதவுரை) அறன் இழுக்காது = அறநெறி தவறாமல், அல்லவை நீக்கி = நல்ல செயல்களல்லாத தீய செயல்களைப் போக்கி, மறன் இழுக்கா(த) = வீரத்துக்குப் பழுதில்லாத, மானம் உடையது அரசு = மானம் உடையவனே அரசன். (அறன்—அறம்; இழுக்குதல்—தவறுதல்—வழுவுதல்; அல்லவை—தீயவை; மறன்—மறம்—வீரம்.)

(மணக்குடவர் உரை) அறத்திறற்ப்பாம லொழுகி, அறமல்லாத காம வெகுளியைக் கடிந்து, மறத்திறற்ப்பாத மானத்தை முடையவன் அரசன்.

(பரிமேலழகர் உரை) தனக்கோதிய அறத்தின் வழுவா தொழுகி, அறனல்லவை தன்னாட்டின் கண்ணும் நிகழாமற் கடிந்து, வீரத்தின் வழுவாத தாழ்வின்மையினை யுடையான் அரசன்.

(விரிவுரை) இக்குறளில் மிக மிக நுணுக்கமான தொரு பொருள் பொதிந்து சிடக்கின்றது. அதனைப் பழைய உரையாசிரியர் எவரும் உணர்ந்தாரில்ர். அவரெல்லோரும், அறனிழுக்கா திருப்பதைத் தனி ஒன்றாகவும், அல்லவை நீக்குதலைத் தனி ஒன்றாகவும், மறனிழுக்கா மானம் உடைமையைத் தனி ஒன்றாகவும் பிரித்து வைத்துப் பேசியிருக்கின்றனர். ‘மூன்று நிலையும் அமைந்திருப்பதே மானம் உடைமையாகும்’ என்றே வள்ளுவர் கூறியுள்ளார் என நான் சொல்லுகிறேன். இதனை இன்னுஞ் சிறிது விளங்க நோக்குவாம்:

அரசன் அறன் இழுக்கினும் மானம்போம்; அல்லவை நீக்காவிடினும் மானம் போம்; மறன் இழுக்கினும் மானம் போம். எனவே, அறன் இழுக்காமையும் மானம் உடைமைதான்; அல்லவை நீக்குதலும் மானம் உடைமைதான்; மறன் இழுக்காமையும் மானம் உடைமைதான். இன்னுங்கேட்டால், இந்த எல்லாப் பண்புகளும் அமைந்திருப்பதே மானம் உடைமையாகும்.

முதலில், அம்மானத்தின் கூறுகிய அறன் இழுக்காமையைப் பார்ப்போம். அரசன் தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறநெறியிலிருந்து — கடமைகளிலிருந்து தவறுது நடத்தலே அறனிழுக்காத மானம் ஆகும். அரசனின் கடமைகள் முன்னும் பின்னும் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கே கண்டுகொள்க. ஒருவன் தன் கடமைகளிலிருந்து வழுவானேயாயின்—தான் பின்பற்றவேண்டிய நல்லொழுக்கக் கடப்பாட்டிலிருந்து தவறுவானே

யாயின், அவன் தடம்புரண்ட புகைவண்டியாகி விடுகிறான். அவனை மானம் உடையவன் என்று எவ்வாறு உலகம் மதிக்கும்? 'மானங்கெட்டவனே' என்று வையத்தான் செய்யும்.

அடுத்தது, அல்லவை நீக்கும் மானம் உடைமையாம். நல்லவை என்னும் சொல்லின் எதிர்மொழியே அல்லவை என்பது, அதாவது தீயவை என்று பொருள். இச் சொல் வழக்கை, “நல்லது செய்தல் ஆற்றிராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்” என்னும் புறநானூற்று (195) பாடற் பகுதியாலும் உணரலாம். அரசன் தான்மட்டும் அறநெறி பிறழாது கடைப்பிடித்தால் போதாது; அற நெறி யல்லாத தீமைகளைத் தன் நாட்டினின்றும்—நாட்டு மக்களினின்றும் நீக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டு மக்களிடையே தீய எண்ணங்களும்—தீய செயல்களும் நிறைந்திருப்பின், உலகம் அந்நாட்டின் தலைவனைக் காறித் துப்பி எள்ளி நகையாடும். எனவே, மானம் விரும்பும் அரசன், நல்லற நெறிகளைத் தான் கடைப்பிடிப்பதோடு நாட்டிலும் நிலை நாட்டவேண்டும்.

இங்கே ஒரு கதை நினைவிற்கு வருகிறது: இரண்டு நாட்டு முதல்அமைச்சர்கள் ஓரிடத்தே எதிர்ப்பட்டன ராம். ஒருவர் மற்றவரிடம், “எங்கள் நாட்டில் மருத்துவ மனைகளும், நீதி மன்றங்களும், சிறைச்சாலைகளும் வேலையின்றிக் கிடக்கின்றன” என்றாராம். அதாவது அவர் நாட்டில் நோயாளிகளோ குற்றவாளிகளோ இல்லை என்பது பொருள். இதனைக்கேட்ட அடுத்த அமைச்சர், எங்கள் நாட்டில் மருத்துவ மனையோ—சிறைச்சாலையோ இல்லவே யில்லை” என்று அவரிடம் சொன்னாராம். இதுதான் ‘அல்லவை நீக்குதல்’ என்பது.

அடுத்தது மறனிழுக்கா மானம் உடைமையாகும்; அதாவது வீரங்குன்றாத மானம். வீரங்குன்றினால் மானம்

போயிற்றுத்தானே! இந்த மானம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் மருந்துக்கும் கிடையாது. வெற்றிகரமாகப் பின்வாங்குங் காலமாயிற்றே இது! கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண்படாத காலமாயிற்றே இது! ஆனால் அக்காலத் தமிழ் மன்னர்கள் இந்த மானமே உருவானவர்கள். போரிலே, குழந்தைகள், கிழவர்கள், பெண்கள், பேடிகள், மற்றும் கையாலாகாதவர்கள் யாரையும் கொன்றதில்லை. புறமுதுகிட்டு ஓடினும், புறமுதுகிட்டு ஓடுபவன்மேல் அம்பு போடினும் மானம் போனதாகக் கருதினார்கள். புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களுள் புகுந்து பார்த்தால் இந்த மானமுடைமை விளங்கும். ஒரு பிணக்குக் காரணமாக, கோப்பெருஞ் சோழன் என்னும் சோழமன்னன் உண்ணானோன்பு கொண்டு உயிர் துறந்தான். கரிகாலனால் தன் மார்பிலே எய்யப்பட்ட அம்பு முதுகுவரையும் துளைத்துக் கொண்டு போய்விட்டதால், அம் முதுகுப் புண்ணுக்கு நாணி, பெருஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன் உண்ணானோன்புற்று உயிர் விட்டான். இன்னும் என்ன சொல்ல வேண்டும்?

மிக அடுத்த வெளியீடு :

தெவிட்டாத திருக்குறள்

ஐந்தாம் பகுதி

ஒன்று விலை : 15 புதுக்காசு

ப. இராஜாராம்,
எண். 4065, கோவில் தெரு,
டபீர்குளம் சாலை (வழி).
கீமவாயில், தஞ்சாவூர்.

அறத்துப்பால்

இல்லறவியல் — இல்வாழ்க்கை

4 வழி எஞ்சல் இல்

“பழியஞ்சிப் பாத்தான் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்.”

(பதவுரை) வாழ்க்கை = (ஒருவனுடைய) இல்
வாழ்க்கையானது, பழி அஞ்சி = (பொருள் தேதெல்
முதலியவற்றில் உண்டாகும்) பழிக்கு அச்சப்பட்டு,
பாத்த = (அப்படி நல்லவழியில் வந்த செல்வப்பயனைப்
பலர்க்கும்) பகுத்துக் கொடுத்து, ஊண் = (தானும்) உண்ணு
தலை, உடைத்தாயின் = உடையதாக இருக்குமேயானால்,
வழி = (அந்நல்வாழ்க்கையின்) தொடர்ச்சி, எஞ்சல் =
அற்றுப்போதல், எஞ்ஞான்றும் இல் = எப்பொழுதும்
இல்லை. (பாத்தல் = பகுத்தல்; எஞ்சுதல் = அற்றொழிதல்)

(மண-உரை) இல்வாழ்க்கையாகிய நிலை பழியையும் அஞ்சிப்
பகுத்துண்டலையும் உடைத்தாயின், தனதொழுங்கு இடையறுதல்
எக்காலத்திலும் இல்லை.

(பரி-உரை) பொருள் செய்யுங்கால் பாவத்தை அஞ்சி ஈட்டி
அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினர்க்கும் தென்புலத்தார்
முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத் தான் உண்டலை ஒருவன் இல்
வாழ்க்கை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும்
நிற்றலல்லது இறத்தல் இல்லை.

(ஆராய்ச்சி விரிவுரை) கெட்ட வழியில் பணம் தேடி
னும், தான் மட்டுமே உண்ணினும், உலகம் பழிக்கும் என்று
அஞ்சி, நல்ல வழியில் தேடி, அதனைப் பலர்க்கும் பகுத்துக்

கொடுத்து உண்பவனுடைய வாழ்க்கை தொடர்ந்து நல்ல விதமாக நடக்கும் என்பது வள்ளுவரின் வாய்மொழி இஃது என்னே விந்தை! உலக நடை ஒன்றும் திருவள்ளுவர்க்குத் தெரியாது போலும்! என்று வியக்கலாம் சிலர், ஏன்?

கெட்டவழியில் பொருள் தேடாவிட்டால் பலர்க்கும் பகுத்துக்கொடுக்கும் அளவு பொருள் சேர்வது எப்படி? நல்ல வழியில் பொருள் தேடும் நல்லோர் சிலர், தம்மையே நன்கு பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியாமல் தவிக்கின்றார்களே! அவர்கள் பலர்க்கும் பகுத்துக்கொடுப்பது எப்படி? செல்வம் சேர்ந்திருந்தாலும், பலர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தால் அக்குடும்பம் விரைவில் நொடித்து விடாதா? பின்பு இடையறாமல் எப்போதும் விளங்குவது எப்படி? என்பவற்றை யெல்லாம் எண்ணும்போது இக்குறளில் நம்பிக்கை தோன்றுது தானே! இதனைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

திருவள்ளுவர் இந்தக் குறளில் தெரிவித்திருப்பது என்ன? நல்ல வழியில் பொருள் ஈட்டவேண்டும்; அப் பொருளை, (பெற்றோர், பெண்டாட்டி, பிள்ளை, துறந்தார், துவ்வாதவர், இறந்தார், தென்புலந்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றத்தார், தான் என்னும்) பலர்க்கும் பயன்படுத்தி வாழ வேண்டும் என்பதுதானே! இல்வாழ்வான் தன்னையும், தன் பெற்றோர், மனைவி, மக்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும் திருவள்ளுவர் கூறியிருப்பதால், ஒரு வன் தன் செல்வம் முழுவதையும் பிறர்க்கே செலவிட்டுத் தன் குடும்பத்தை, அழித்தவிட வேண்டும் என்பதன்று. போதுமான அளவு தன் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றி, இயன்றவரை ஏனையோரையும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்பது இனிது புலப்படுகின்றதல்லவா? எனவே, பிறர்க்கு ஓரளவு

உதவுவதால் தன் குடும்பம் நொடித்துவிடும் என்பதற்கு இடமில்லை. பலர்க்கும் உதவிப் பலருடைய நன்மதிப்பையும் பெறுவதால், தப்பித்தவறித் தன் குடும்பத்திற்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்டாலும் அப்பலரும் உதவுவர். பலருள் சிலர்கூடவா நன்றி பாராட்டமாட்டார்கள்? பிறர்க்கு உதவாதவனுடைய குடும்பத்திற்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்டால், அதிலும் அவன் கெட்ட வழியில் பொருள் ஈட்டியிருந்திருப்பானேயானால் அவன் குடும்பத்தை அனைவரும் வெறுத்து ஒதுக்குவார்கள்.

மேலும், கெட்ட வழியில் மிக்க பொருள் திரட்டி வாழ்வது வெள்ளத்தை நம்பி வாழ்வதுபோலாகும். வெள்ளம் எப்போதும் வருமா? ஆனால், நல்ல வழியில் பொருள் ஈட்டி வாழ்வதோ, ஊற்றுநீரை நம்பி வாழ்வதுபோலாகும். ஊற்று எப்போதும் சுரக்குமன்றோ? எனவே, நல்லவழியில் பொருளிட்டி, நாலாபேர்க்கும் உதவி வாழ்வானுடைய குடும்பம் தொடர்ந்து விளக்கம் பெறும் என்னும் இக்குறட்கருத்து இப்போது ஏற்புடையதாய்த் தோன்றுமே!

சிலர் இன்னொருவருடைய பொருளை எடுத்துத் தம் முடையதுபோல வழங்குவார்கள். 'கடைத்தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளைபார்க்கு உடைப்பது' என்றால் இது தான்! இன்னும் சிலர், பிறரை வருத்திப் படாதபாடுபடுத்தி அவரிடம் உள்ள பொருளைப் பறித்து, நல்லவர்போலத் தாங்கள் வழங்குவார்கள். 'மாட்டைக்கொன்று செருப்புத் தானம் செய்வது' என்றால் இதுவே தான்! இவ்விதம் பழிப்புக்கிடமான முறையில் பொருள் தேடிச் செய்பவை யெல்லாம் உண்மையான உதவியாகா. இது குறித்தே, 'பழியஞ் சிப் பாத்தூண்' என்றார் ஆசிரியர்.

5. பண்பும் பயனும்

“ அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.”

(பதவுரை) இல்வாழ்க்கை = (ஒருவனுடைய) இல்லற வாழ்க்கையானது, அன்பும் = (யாவரிடத்தும்) அன்பினையும், அறமும் = அறச் செயலினையும், உடைத்தாயின் = உடையதாய் இருக்குமேயானால், பண்பும் = (அவ்வில்வாழ்க்கையின்) இலக்கணமும், பயனும் = நன்மையும், அது = அந்த அன்பும் அறமும் உடைத்தா யிருக்கின்ற அச்செயலே.

(தெளிவுரை) பண்பு என்றால் இலக்கணம்; அஃதாவது தன்மை. இல்வாழ்க்கைக்கு இருக்கவேண்டிய இலக்கணம் அன்பும், அறமும் உடைமையே. இல்வாழ்க்கையின் பலனும் அந்த அன்பும், அறமும் உடையதாய் இருப்பதே. அன்பும், அறமும் இல்லாதவன் இனிமையாக இல்வாழ்க்கையை எப்படி நடத்தமுடியும்? முடியாது. அதனாலேயே அவ்விரண்டும் உடைமை இல்வாழ்க்கையின் இலக்கணம் என்றார். யாவரிடமும் அன்பு காட்டுவதும், அறம் செய்வதுமே இல்வாழ்க்கையின் நோக்கம் ஆகலால், அவ்விரண்டும் உடைமை இல்வாழ்க்கையின் பலனும் ஆகும் என்றார்.

இஃதென்ன! ஒன்றையே இலக்கணமாகவும், பலனாகவும் கூறித் தியங்கச் செய்துள்ளாரே திருவள்ளுவர் என்று திகைக்கலாம் சிலர். இத்தியக்கத்தாலேயே பரிமேலழகர் வேறு விதமாக உரை பகர்வாராயினர். கூர்ந்து நோக்கின், இங்குத் திகைப்பிற்கே இடம் இல்லை. எடுத்துக்காட்டு ஒன்று வருக :

பிள்ளையின் இலக்கணம் பெற்றோரைக் காப்பாற்றுவதும், உலகிற்குத் தொண்டு செய்தலும் ஆகும் என்று ஒருவர் கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவ்விரண்டுந் தானே பிள்ளையினால் உண்டாகும் பயனுங்கூட? எனவே, ஒன்றையே இலக்கணமாகவும், பயனாகவும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் குறித்துத் தியங்கவேண்டாவன்றோ?

(மண-உரை) இல்வாழ்க்கையாகிய நிலை யாவர் மாட்டும் அன்பு செய்தலையும், அறம் செய்தலையும் உடைத்தாயின் அதற்குக் குணமாவதும் பயனாவதும் அவ்விருண்டினையும் உடைமைதானே,

(பரி-உரை) ஒருவன் இல்வாழ்க்கை, தன் துணைவிமேல் செய்யத்தகும் அன்பினையும், பிறர்க்குப் பகுத்துண்டலாகிய அறத்தினையும் உடைத்தாயின் அவ்வுடைமை அதற்குப் பண்பும் பயனும் ஆம். இல்லாட்டும் கணவற்கும் நெஞ்சு ஒன்றாகா வழி இல்லறம் கடைபோகாமையின் (நடவாமையின்) அன்புடைமை பண்பாயிற்று ; அறனுடைமை பயனாயிற்று.

(ஆராய்ச்சி உரை) அன்பு என்பதற்கு மனைவிமேல் உள்ள அன்பு என்று பகர்ந்துள்ளார் பரிமேலழகர். இங்கே வள்ளுவர் காதல் என்னும் சொல்லை வைத்திருந்தாலும் பரிமேலழகர் பகரலாம் அவ்விதம். இல்லையே! ஆகவே, அன்பு என்பதற்கு யாவரிடத்தும் உள்ள அன்பு என்று பொருள். கூறினால், அவ்விவ்வாழ்வானுக்கும் பெருமை, திருவள்ளுவர்க்கும் பெருமை! எல்லோரிடத்திலும் அன்பு உள்ளவன் தன் மனைவியிடத்திலா அன்பு இல்லாதவனாகப் போய்விடுவான். பரிமேலழகர் கூறியபடியே வைத்துக்கொண்டாலும், தம் மனைவியின்மேல் அளவு மீறி அன்பு கொண்ட சிலர், பிறரை நோகச் செய்கின்றனரே! பிறரை என்ன? பெற்றோரையே பேதுற (மயங்கச்) செய்கின்றனரே! இதுதானா இல்வாழ்க்கையின் இலக்கணம்?

மேலும் பரிமேலழகர், அன்பை இல்வாழ்க்கையின் இலக்கணமாகவும், அறத்தைப் பலனாகவும் பகர்ந்துள்ளார். இங்குக் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். 'பண்பும் பயனும் அது' என்பது குறள். 'அது' என்னும் ஒருமை அன்பையும் அறத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும் செயலைக் குறிக்கின்றது. எனவே, பண்பும் அச்செயல்தான், பலனும் அச்செயல்தான். பரிமேலழகர் உரைப்படி இரண்டையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கூறும் நோக்கம் வள்ளுவர்க்கு இருந்திருக்குமே யானால், "பண்பும் பயனும் அவை" என்று பாடியிருப்பார். அன்பு இலக்கணமாகும்போது, அறம் மட்டும் இலக்கணம் ஆகாதா? அறம் பயனாகும்போது, அன்பு மட்டும் பயனாகாதா? ஆகுமே! ஆய்க அறிஞர்.